

“मीठे बच्चे- तिमी आत्माहरूको स्वधर्म शान्ति हो, तिम्रो देश शान्तिधाम हो, तिमी आत्मा शान्त स्वरूप हो, त्यसैले तिमी शान्ति माग्न सक्दैनौ ।”

प्रश्न:- तिम्रो योगबलले कुनचाहिँ कमाल गर्छ ?

उत्तर:- योगबलबाट तिमीले सारा दुनियाँलाई पवित्र बनाउँछौ, तिमी कति थोरै बच्चाको योगबलबाट यो सारा पहाड उठाएर सुनको पहाड स्थापना गर्छौ । ५ तत्त्व सतोप्रधान हुन पुग्छ, राम्रो फल दिन्छ । सतोप्रधान तत्त्वहरूबाट यो शरीर पनि सतोप्रधान हुन्छ । वहाँका फल पनि धेरै ठूला-ठूला स्वादिष्ट हुन्छन् ।

ओम् शान्ति । जब ओम् शान्ति भनिन्छ भने धेरै खुशी हुनुपर्छ किनकि वास्तवमा आत्मा हो नै शान्त स्वरूप, उसको स्वधर्म नै शान्त हो । यसको बारेमा संन्यासीहरूले पनि भन्दछन्- शान्ति त तिम्रो गलाको हार हो । शान्तिलाई बाहिर कहाँ खोज्छौ ? आत्मा स्वतः शान्त स्वरूप छ । यस शरीरमा पार्ट बजाउन आउनुपर्छ । आत्मा सधैं शान्त रह्यो भने कर्म कसरी गर्छ ? कर्म त गर्नु नै छ । हो, शान्तिधाममा आत्माहरू शान्त रहन्छन् । वहाँ शरीर हुँदै हुँदैन, यो कुनै पनि संन्यासी आदिले सम्भन्दैनन्- हामी आत्मा हौं । शान्तिधाममा रहनेवाला हौं । बच्चाहरूलाई सम्झाइएको छ- शान्तिधाम हाम्रो देश हो, फेरि हामी सुखधाममा आएर पार्ट खेल्छौं फेरि रावण राज्य हुन्छ दुःखधाममा । यो ८४ जन्मको कहानी हो । भगवानुवाच छ नि अर्जुन प्रति- तिमीले आफ्नो जन्मलाई जान्दैनौ । एकलाई किन भनिन्छ ? किनकि एकको ग्यारेण्टी छ । यी राधे-कृष्णको त ग्यारेण्टी छ नि तब यिनलाई नै भनिन्छ । यी बाबाले पनि जान्दछन्, बच्चाहरूले पनि जान्दछन्- यी सबै जो बच्चाहरू छन् सबैले त ८४ जन्म लिदैनन् । कुनै बीचमा आउँछन्, कुनै अन्तमा आउँछन् । यिनको त निश्चित छ । यिनलाई भनिन्छ- हे बच्चे । त्यसैले यी अर्जुन भए नि । रथमा बसेका छन् नि । बच्चाहरूले स्वयं पनि सम्भन्न सक्छन्- हामीले जन्म कसरी लिन्छौं ? सेवा नै गर्दैनन् भने सत्ययुग नयाँ दुनियाँमा पहिला कसरी आउँछन् ? यिनको तकदीर कहाँ छ । पछाडि जसले जन्म लिन्छ उसको लागि पुरानो घर हुँदै जान्छ नि । मैले यिनको लागि भन्छु, जसको लागि तिमीहरूलाई पनि निश्चय छ । तिमी पनि सम्भन्न सक्छौ- मम्मा-बाबा ८४ जन्म लिनुहुन्छ । कुमारका छिन्, जनक छिन्, यस्ता-यस्ता महारथी जुन छन् उनीहरूले ८४ जन्म लिन्छन् । जसले सेवा गर्दैन ऊ केही जन्म पछि मात्र आउँछ । सम्भन्छन्- म त पास हुन्न, अन्तिममा आउँछु । स्कुलमा रेस गर्दा निशानासम्म पुगेर फेरि फर्किन्छन् नि । सबै एकरस हुन सक्दैनन् । रेसमा अलिकति पाउ इन्चको पनि फरक पर्छ, प्लसमा आउँछन् । यो पनि अश्व रेस हो । अश्व घोडालाई भनिन्छ । रथलाई पनि घोडा भनिन्छ । बाँकी यो जुन देखाउँछन्- दक्ष प्रजापिताले यज्ञ रचे, त्यसमा घोडालाई हवन गरे, यी सबै कुरा होइनन् । न दक्ष प्रजापिता छन्, न कुनै यज्ञ रचेका हुन् । पुस्तकहरूमा भक्तिमार्गको कति दन्ते कथाहरू छन् । त्यसको नाम नै कथा हो । धेरै कथाहरू सुन्छन् । तिमी त यो पढ्छौ । पढाइलाई कथा कहाँ भनिन्छ र ! स्कुलमा पढ्छन्, लक्ष्य रहन्छ । हामीलाई यो पढाइबाट यो नोकरी मिल्छ । केही न केही मिल्छ । अहिले तिमी बच्चाहरू धेरै देही-अभिमानि बन्नु छ । यसमा नै मेहनत छ । बाबालाई याद गर्नाले नै विकर्म विनाश हुन्छ । मुख्य याद गर्नु हो । यस्तो होइन, म त शिवबाबाको बच्चा हुँ नै, फेरि याद के गर्ने ? होइन, याद गर्नु छ आफूलाई विद्यार्थी सम्झिएर । हामी आत्माहरूलाई शिवबाबाले पढाइ रहनुभएको छ । यो पनि भुल्छन् । शिवबाबा एकै टिचर हुनुहुन्छ जसले सृष्टिको आदि-मध्य-अन्त्यको रहस्य सुनाउनुहुन्छ । यो पनि याद रहँदैन । हरेक बच्चाको आफ्नो दिलसँग सोध्नु छ- कति समय बाबाको याद रहन्छ ? धेरै समय त बाह्यमुखतामा नै जान्छ । यो याद नै मुख्य हो । यस योगको धेरै महिमा छ । तर योग कसले सिकाउँछ- यो कसैलाई थाहा छैन । गीतामा कृष्णको नाम राखिदिएका छन् । अब कृष्णलाई याद गरेर त अलिकति पनि पाप काटिन्न किनकि उनी त शरीरधारी हुन् । पाँच तत्त्वहरूले बनेको छ । उनलाई याद गर्नु त मानौं माटोलाई याद गर्नु जस्तै भयो, ५ तत्त्वको याद भयो । शिवबाबा त अशरीरी हुनुहुन्छ । भन्नुहुन्छ- अशरीरी बन, म बाबालाई याद गर । भन्छन् पनि- हे पतित-पावन, त्यो त एक भयो नि । युक्तिले सोध्नुपर्छ- गीताको भगवान् को हो ? भगवान् रचयिता त एक हुनुहुन्छ । मनुष्यले आफूलाई भगवान् भने तापनि यस्तो कहिल्यै भन्दैनन्- तिमी सबै मेरा बच्चा हो । या त भन्छन् तत्त्वम् या भन्छन् ईश्वर सर्वव्यापी हुनुहुन्छ । हामी पनि भगवान्, तिमी पनि भगवान्, जहाँ हेरे पनि तपाईं नै तपाईं हुनुहुन्छ । पत्थरमा पनि तपाईं, यस्तो भन्छन् । तिमी मेरो बच्चा हो, यो भन्न सक्दैनन् । यो त बाबाले नै भन्नुहुन्छ- हे मेरा प्यारा रूहानी बच्चाहरू ! यस्तो अरू कसैले भन्न सक्दैनन् । मुसलमानलाई यदि

कसैले भनून् मेरा प्यारा बच्चाहरू— थप्पड लगाउने छन् । उहाँ एकै पारलौकिक बाबाले भन्न सक्नुहुन्छ । अरू कसैले सृष्टिको आदि-मध्य-अन्त्यको ज्ञान दिन सक्दैन । ८४ को सीँढीको रहस्य निराकार बाबा बाहेक कसैले सम्झाउन सक्दैन । उहाँको असली नाम हो नै शिव । यो त मनुष्यले अथाह नाम राखिदिएका छन् । अनेक भाषाहरू छन् । त्यसैले आ-आफ्नो भाषामा नाम राख्छन् । जस्तै बम्बईमा बबुलनाथ भन्छन्, तर त्यसको अर्थ कहाँ सम्झन्छन् र ! तिमी सम्झन्छौ काँडालाई फूल बनाउनेवाला हुनुहुन्छ । भारतवर्षमा शिवबाबाका हजारौं नाम छन् । अर्थ केही पनि जान्दैनन् । बाबाले बच्चाहरूलाई नै सम्झाउनुहुन्छ । त्यसमा पनि माताहरूलाई बाबा धेरै अगाडि राख्नुहुन्छ । आजकाल नारीको मान पनि हुन्छ किनकि बाबा आउनुभएको छ नि । बाबाले माताहरूको महिमा उँच गर्नुहुन्छ । तिमी शिव शक्ति सेना हौ, तिमीले नै शिवबाबालाई जान्दछौ । सच्चा त एकै हुनुहुन्छ । गायन पनि छ, सच की बेडी हिले डुले, डूबे नहीं (सत्यको नाउ हल्लिन्छ तर डुब्दैन) । तिमी सच्चा छौ, नयाँ दुनियाँको स्थापना गरिरहेका छौ । बाँकी भुटा नाउ सबै खत्तम हुनेछन् । तिमी कुनै यहाँको राज्य गर्नेवाला होइनौ । तिमी फेरि अर्को जन्ममा आएर राज्य गर्छौ । यो बडो गुप्त कुरा हो, जुन तिमीले नै जान्दछौ । उहाँ बाबा नमिलेको भए केही पनि जान्दैनथ्यौ । अहिले जान्दछौ ।

यी हुन् युधिष्ठिर, युद्धको मैदानमा बच्चाहरूलाई खडा गर्नेवाला । यो हो अहिंसक । मनुष्यहरूले हिंसा सम्झन्छन् मारामारीलाई । बाबा भन्नुहुन्छ— पहिलो मुख्य हिंसा त काम विकारको हो । त्यसैले काम महाशत्रु भनिन्छ । यसमा नै विजय पाउनु छ । मुख्य कुरा हो नै काम विकारको, पतित अर्थात् विकारी । विकारी भनिन्छ नै पतित बन्नेलाई, जो विकारमा जान्छ । क्रोध गर्नेलाई यस्तो विकारी भनिदैन । क्रोधीलाई क्रोधी, लोभीलाई लोभी भनिन्छ । देवताहरूलाई निर्विकारी भनिन्छ । देवताहरू निर्लोभी, निर्मोही, निर्विकारी हुन्छन् । उनीहरू कहिल्यै विकारमा जाँदैनन् । तिमीलाई भन्दछन्— विकार बिना बच्चा कसरी हुन्छन् ? उनलाई त निर्विकारी मान्छौ नि । त्यो हो नै पवित्र दुनियाँ । द्वापर कलियुग हो अपवित्र दुनियाँ । स्वयम्लाई विकारी, देवताहरूलाई निर्विकारी त भन्छन् नि । तिमी जान्दछौ— हामी पनि विकारी थियौं । अब यिनी जस्तै निर्विकारी बनिरहेका छौं । यी लक्ष्मी-नारायणले पनि यादको बलबाट यो पद पाएका हुन् फेरि पाउनेछन् । हामी पनि देवी-देवता थियौं, हामीले कल्प पहिला यस्तै राज्य पाएका थियौं, जुन गुमायौं, फेरि हामी प्राप्त गर्दै छौं । यही चिन्तन बुद्धिमा रहे पनि खुशी रहन्छ । तर मायाले यो स्मृति भुलाइदिन्छ । बाबा जान्नुहुन्छ— तिमी स्थायी यादमा रहन सक्दैनौ । तिमी बच्चाहरू अडोल बनेर याद गरिराख तब चाँडै कर्मातीत अवस्था होस् अनि आत्मा फर्केर जाओस् । तर यस्तो हुँदैन । पहिलो नम्बरमा त यिनी जानेछन् । फेरि हुन्छ शिवबाबाको बरियाँत । विवाहमा माताहरूले माटोको भाँडोमा बत्ती बालेर लैजान्छन् नि । यो निशानी हो । शिवबाबा साजन त सदा जागती ज्योत हुनुहुन्छ । हाम्रो ज्योति जगाउनुभएको छ । यहाँको कुरा फेरि भक्तिमार्गमा लगेका हुन् । तिमी योग बलबाट आफ्नो ज्योति जगाउँछौ । योगबाट तिमी पवित्र बन्छौ । ज्ञानबाट धन मिल्छ । पढाइलाई कमाईको स्रोत भनिन्छ नि । योगबलबाट तिमीले सारा विश्वलाई पवित्र बनाउँछौ । यसमा कन्याहरू धेरै सहयोगी बन्न सक्छन् । सेवा गरेर उँच पद पाउनु छ । जीवन हीरा जस्तो बनाउनु छ, कम होइन । गायन पनि छ— फलो फादर मदर । सी मदर फादर र अनन्य ब्रदर्स, सिस्टर्स ।

तिमी बच्चाहरूले प्रदर्शनीमा पनि सम्झाउन सक्छौ— तिम्रा दुई पिता छन्, लौकिक र पारलौकिक । यसमा ठूलो को ? ठूलो त निश्चय नै बेहदको बाबा हुनुहुन्छ नि । वर्सा उहाँबाट मिल्नु पर्छ । अहिले वर्सा दिइरहनुभएको छ । विश्वको मालिक बनाइरहनुभएको छ । भगवानुवाच— तिमीलाई राजयोग सिकाउँछु फेरि तिमी अर्को जन्ममा विश्वको मालिक बन्नेछौ । बाबा कल्प-कल्प यहाँ आएर धेरै साहुकार बनाउनुहुन्छ । तिमी विश्वको मालिक बन्छौ यस पढाइबाट । त्यस पढाइबाट के मिल्छ ? यहाँ त तिमी हीरा जस्तो बन्छौ २१ जन्मको लागि । त्यस पढाइमा रात-दिनको फरक छ । यहाँ त बाबा, टिचर, गुरु एकै हुनुहुन्छ । पिताको वर्सा, टिचरको वर्सा र गुरुको वर्सा सबै दिनुहुन्छ । अब बाबा भन्नुहुन्छ— देह सहित सबैलाई भुल्नु छ । तिमी मरेपछि, दुनियाँ मरे बराबर हुन्छ । बाबाको गोदको बच्चा बन्यौ, बाँकी कसलाई याद गर्छौ ? अरूलाई देखेर पनि नदेख । पार्टमा पनि आउँछौ तर बुद्धिमा होस्— अब हामी घर जानु छ फेरि यहाँ आएर पार्ट खेल्नु छ । यति बुद्धिमा रहे पनि धेरै खुशी रहन्छ । बच्चाहरूले देहभान छोडिदिनु पर्छ । यो पुरानो चीज यहाँ छोड्नु छ, अब फर्केर जानु छ । नाटक पूरा हुन्छ । पुरानो सृष्टिलाई आगो लागिरहेको छ । अन्धाको सन्तान अन्धा, अज्ञान निद्रामा सुतेका छन् । मनुष्य त सम्झन्छन्— यो सुतेको मनुष्य देखाइएको छ । तर

यो अज्ञान निद्राको कुरा हो, जसबाट तिमी जागदछौ । ज्ञान अर्थात् दिन हो सत्ययुग, अज्ञान अर्थात् रात हो कलियुग । यो बुझ्ने कुरा हो । कन्याले विवाह गरिन् भने माता-पिता, सासु-ससुरा पनि याद आउनेछ । उनीहरूलाई बिर्सिनुपर्ने हुन्छ । यस्ता पनि युगल छन् जसले संन्यासीहरूलाई देखाउँछन्— हामी युगल बनेर कहिल्यै विकारमा जादैनौं । ज्ञान तलबार बीचमा छ । बाबाको आदेश छ— पवित्र रहनु छ । हेर, रमेश-उषा छन्, कहिल्यै पनि पतित बनेका छैनन् । यो डर छ यदि हामी पतित बन्यौं भने २१ जन्मको राजाई खतम हुनेछ । कंगाल बन्नेछौं । यसमा कुनै कुनै फेल हुन पुग्छन् । गन्धर्वी विवाहको नाम त छ नि । तिमी जान्दछौ— पवित्र रहनाले पद धेरै उँच मिल्नेछ । एक जन्मको लागि पवित्र बन्नु छ । योगबलबाट कर्मेन्द्रियहरूमाथि पनि कन्ट्रोल हुन्छ । योगबलबाट तिमीले सारा दुनियाँलाई पवित्र बनाउँछौ । तिमी कति थोरै बच्चाहरूले योगबलबाट यो सारा पहाड बदलेर सुनको पहाड स्थापना गर्दछौ । मनुष्यहरूले कहाँ सम्झन्छन् र ! उनीहरू त गोवर्धन पर्वतको परिक्रमा गरिरहन्छन् । यो त बाबाले नै आएर सारा दुनियाँलाई सत्ययुगी बनाउनुहुन्छ । यस्तो होइन, हिमालय कुनै सुनको हुन्छ । वहाँ त सुनको खानी भरीभराऊ हुन्छ । ५ तत्त्व सतोप्रधान हुन्छ । फल पनि राम्रो दिन्छ । सतोप्रधान तत्त्वबाट यो शरीर पनि सतोप्रधान हुन्छ । वहाँको फल पनि धेरै ठूला-ठूला स्वादिष्ट हुन्छन् । नाम नै छ स्वर्ग । आफूलाई आत्मा सम्भेर बाबालाई याद गर्नाले नै विकार छुट्नेछ । देह-अभिमान आएपछि विकारको चेष्टा हुन्छ । योगी कहिल्यै पनि विकारमा जाँदैनन् । ज्ञान बल त छ, तर योगी छैन भने गिर्नेछ । जस्तै सोधिन्छ— पुरुषार्थ ठूलो या प्रारब्ध ? तब भन्छन् पुरुषार्थ ठूलो । त्यसरी नै यसमा भनिन्छ योग ठूलो । योगबाट नै पतितबाट पावन बनिन्छ । अब तिमी बच्चाहरूले त भन्दछौ— हामी बेहदको बाबासँग पढ्छौ । मनुष्यसँग पढ्नाले के मिल्छ ? महिनामा के कमाई हुन्छ ? यहाँ तिमी एक-एक रत्न धारणा गर्छौ । यो हो लाखौं रूपैयाँको । वहाँ पैसाको गिन्ती गरिदैन, अनगिन्ती धन हुन्छ । सबैको आ-आफ्नो खेती आदि हुन्छ । अब बाबा भन्नुहुन्छ— मैले तिमीलाई राजयोग सिकाउँछु । यो हो लक्ष्य । पुरुषार्थ गरेर उँच बन्नु छ । राजधानी स्थापना भइरहेको छ । यी लक्ष्मी-नारायणले कसरी प्रारब्ध पाए, यिनको प्रारब्धलाई जानिसक्यौ, अरू के चाहियो ? अहिले तिमी जान्दछौ— कल्पको ५ हजार वर्षपछि बाबा आउनुहुन्छ, आएर स्वर्ग बनाउनुहुन्छ । बच्चालाई सेवा गर्ने उमंग हुनुपर्छ । जबसम्म कसैलाई बाटो बताउँदैनौ, खाना खाने छैन— यस्तो उल्लास-उमंग होस् तब उँच पद पाउन सक्छौ । अच्छा !

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग । रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते । रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते ।

धारणाको लागि मुख्य सारः—

- १) ईश्वरीय सेवा गरेर आफ्नो जीवन २१ जन्मको लागि हीरा जस्तो बनाउनु छ । माता-पिता र अनन्य भाइ-बहिनीहरूको नै अनुसरण गर्नु छ ।
- २) कर्मातीत अवस्था बनाउनको लागि देह सहित सबैलाई भुल्नु छ । आफ्नो याद अडोल र स्थायी बनाउनु छ । देवताहरू जस्तै निर्लोभी, निर्मोही, निर्विकारी बन्नु छ ।

वरदानः— विकाररूपी सर्पलाई पनि शैया बनाउने विष्णु समान सदा विजयी, निश्चिन्त भव

जुन विष्णुको शेष शैया देखाउँछन् त्यो तिमी विजयी बच्चाहरूको सहजयोगी जीवनको यादगार हो । सहजयोगद्वारा विकाररूपी सर्प पनि अधीन हुन्छ । जो बच्चाहरूले विकार रूपी सर्पमाथि विजय प्राप्त गरेर त्यसलाई आरामको शैया बनाउँछन् ऊ सदा विष्णु समान हर्षित र निश्चिन्त रहन्छ । त्यसैले सधैं यो चित्र आफ्नो सामुनै राखेर हेर— विकारहरूलाई अधीन गर्ने अधिकारी हुँ । आत्मा सदा आरामको स्थितिमा निश्चिन्त छ ।

स्लोगनः— बालक र मालिकपनको सन्तुलनबाट प्लानलाई प्राक्टिकलमा ल्याऊ ।